

fonden, saa kan der nu ikke mere derom være Tale, da Fondens Kapitalformue paa lignende Maade som Sø-Indrulleringsfondens fra 1ste April 1850 er inddragen til Statskassen og affreven paa Statsgjælden. De saavel af denne Fond som af Sø-Indrulleringsfonden engang bevilgede Pensioner ere dog vedblevne og udredes extraordinairt af Statskassen (sfr. Finanslov-Udkastet for 1851—1852 S. 48 1 Litr. h og i).

c. ved Bestyrelsen af Fonden for Dvæstede og Faldnes Efterladte:

Denne Fond er fælleds for samtlige til Sø- og Land-Statens Underklasser henhørende Invalidder, der have paadraget sig Legemsbeskadigelse i Felten mod Fjenden, og hovedsagelig den ved de Midler, der i sin Tid efter Søslaget den 2den April 1801 indsamledes ved frivillige Gaver, med et Tilskud af Statskassen. Dens Kapitalformue er senere bleven forøget, navnlig ved lignende Gaver og en under forrige Krig paabuden Afgift af priisdomte Skibe og Ladninger. Fondens Virksomhed har fundet Sted paa den Maade, at samme for de Personer, som derfra ønskede tilstaaet Hjælp, oppebar den dem af det Offentlige tillagte Understøttelse og dernæst enten supplerede samme eller istedetfor den, saasom Gaven efter Krigsartikelsbrevets § 935, tilstod Pension overeensstemmende med det for Fonden givne Regulativ af 26de Marts 1802, hvis Satser, der under 24de Decbr. 1834 og 25de Febr. 1846 paa Grund af de til Naadighed havende Bengemidler bleve betydeligt forhøiede, ere betingede af visse Legemsbeskadigelse. Uddrag af Regulativerne findes aftrykt i Anhanget som Bilag D, og fremgaaer deraf, at de Dvæstede hidtil have været inddeelte i 3 Hovedklasser, der ere blevne tillagte i Understøttelse efter Regulativet af:

	26de Marts 1802.	24de Decbr. 1834.	25de Febr. 1846.
i 1ste Classen	fra 96 Rbd. til 108 Rbd.	fra 108 Rbd. til 132 Rbd.	fra 150 Rbd. til 204 Rbd.
i 2den Classen	fra 60 Rbd. til 84 Rbd.	fra 72 Rbd. til 96 Rbd.	fra 96 Rbd. til 132 Rbd.
og 3die Classen	fra 18 Rbd. til 52 Rbd.	fra 24 Rbd. til 60 Rbd.	fra 36 Rbd. til 78 Rbd.
			aarlig,

hvormod ingen Forskjel gjøres med Hensyn til den militaire Stilling, i hvilken den Paa-gjældende har været ansat. Af Invaliderne fra nærværende Krig har Fonden dog fra 1ste Januar 1850 kun overtaget dem, som efter Dvæstningen ere blevne amputerede, samt derhos kun tilstaaet dem Understøttelse efter Regulativet af 26de Marts 1802, — og støtter dette sig derpaa, at der over Revenüerne af de i Anledning af foregaaende Krige indsamlede Midler allerede var disponeret til Fordeel for de derfra hidrørende Invalidder, og at de siden nærværende Krigs Begyndelse til Fonden indkomne frivillige Gaver ikke tillode samme at give sin Virksomhed en videre Udstrækning.

Denne Fremstilling af den hidtil bestaaende Invaliddeforsørgelse maa nu formeentligen noksom godtgjøre, at samme ligeledes trænger til en Omregulering. Først og fremmest taler herfor den Hovedanskuelse, som for Tiden i saa Henseende gjør sig gjældende: at det er Statens Pligt umiddelbart og paa en fyldestgjørende Maade at tage under sin særlige Forsorg de Personer, som i dens Tjeneste ere komne saaledes til Stade, at de ikke kunne ernære sig og Sine — og at de frivillige Gaver, som ydes af Taknemmelighed og Omhu for de i det Heles Interesse gjorte Dofferelser og lidte Tab, kun bør være et Supplement til den Understøttelse, som Staten er pligtig at tilstaae de Paaagjældende.